

Чергова по станції Львів Людмила РОМАКА:

“Хочу, щоб моє ім’я було суттю мого життя”

Нині неможливо уявити залізничну галузь без жінок. Вони успішно працюють на різних посадах і всюди створюють довкола себе атмосферу затишку й довіри, а водночас залишаються чарівними та турботливими дружинами, мамами, бабусями. Яскравим прикладом цього є чергова по станції Львів Людмила Ромака, яка минулого року нагороджена знаком Укрзалізниці “Відмінник господарства перевезень”. Напередодні Міжнародного дня жінок ми зустрілися з Людмилою В’ячеславівною, щоб поговорити про доленосні випадки, трудові будні, свята і рецепти успіху.

– Людмילו В’ячеславівно, що привело вас на залізницю: мрія чи випадок?

– Напевно, доля. Я мріяла про інший фах. Хотіла стати вчителькою. Навіть поступала в університет, але не вдалось. З цього приводу дуже переживала. Щоб цілий рік не байдикувати, пішла працювати у кондитерський цех. Тим часом батьки, а вони у мене обоє були залізничниками, порадили придивитися й до інших професій, наприклад, до залізничних. Це не викликало у мене особливого захоплення, але, подумавши і зваживши на поради батьків, я вирішила поступати у Львівський залізничний технікум.

– Вам сподобалось там навчатись?

– Правду кажучи, не дуже. Мені було прикро полишити свою мрію, і, крім того, ніяк не могла уявити себе залізничницею.

– Невже жодних приємних спогадів про роки навчання?

– Чому ж, є, звичайно. Насамперед спогади про одногрупників. Ніколи не забуду, якою смачною смаженою картоплею пригощала мене одногрупниця Люба Свидрик, коли я приходила до неї у гості в гуртожиток. Пам’ятаю, як ми всі їздили “на бульбу” у Магерів, як хлопці-одногрупники захищали нас від надто настирливих місцевих залицяльників, як часом прогулювали пари, особливо економіку, яка чомусь видавалась мені дуже нудним предметом. Про студентське життя багато всліялих спогадів.

– А якими запам’ятались вам початки роботи на залізниці?

– Після технікуму я потрапила на роботу на станцію Львів. Була черговою із відправлення пасажирських поїздів. Мені одразу сподобався колектив, атмосфера у ньому, щирість спілкування з людьми, і я закохалась у свою роботу, відкинувши всі сумніви і навіть мрію юності. З того часу я й “приросла” до залізниці, до станції і вирішила нічого не міняти.

– На яких ще посадах ви працювали?

– Десь через рік роботи заступник на-

чальника станції Ярослав Сіромський сказав мені: “Людмילו, треба підвищувати свій професіоналізм. Підеш черговою по станції 5-го парку на 10-й пост”. Колеги-чоловіки спочатку не вірили, що я зможу справитись з тією роботою, адже до мене там жінки не працювали. Я відчувала їхні скептичні настрої. Прикро мені стало і плакати захотілось, але разом із тим я відчувала підтримку людей, які мене стажували, і впевненість керівництва станції в тому, що я зможу впоратись з цією роботою. І все мені вдалось. Тепер там також успішно працюють жінки.

Потім я працювала черговою по станції на посту електроцентралізації (ЕЦ-1). Тут я призвичаїлась швидше, ніж у 5-му парку. На той час вже була впевненість у власних силах, відчувала навіть певний азарт до роботи, хоча легко теж не було.

Ще через кілька років я перейшла на пост ЕЦ-2, де працюю й досі. Тут, у порівнянні з ЕЦ-1, більше напрямків, а відповідно й більший обсяг роботи, більше відповідальності, проте цікавіше.

– І жодного разу не було спокуси по-мінити роботу?

– Ні. Мабуть, у цьому заслуга не лише хорошого колективу, а й насамперед моїх наставників, у яких я стажувалась. Пам’ятаю їх усіх. Серед них Анна Дідак, Йосип Гринчишин, Людмила Гурічева та багато інших. Вдячна їм за настанови, за добре ставлення до мене і підтримку.

– Зважаючи на велику відповідальність, ви часто переживаєте на роботі?

– Щозміни. Переживаю не лише за безпеку пасажирів, а й за всіх підпорядкованих черговому по станції працівників: за стрілочників, складачів, колійників, механіків СЦБ тощо. Але це не пuste переживання, а переживання, яке спонукає бути сконцентрованою, пильною і зосередженою на всьому, що відбувається на “довірній території”.

– Що вам допомагає у роботі?

– Терплячість, вміння знайти спільну мову з усіма, з ким співпрацюєш, і вміння

дослухатися до думки колег. Без цього ніяк, бо ми всі робимо одну справу. У деяких випадках складач може мудро підказати, як краще щось зробити. На таке варто зважати. Не ставлю своє “я” вище за інші думки, ніколи не соромлюся спитати поради, бо трапляються ситуації, коли, попри досвід, усе ж вагаєшся: як вчинити? Інколи за таких обставин потрібна допомога колег.

– У вас є відзнаки за відмінну працю.

Як ви їх сприйняли?

– Щоразу то була приємна несподіванка. Напевно, всі люди певною мірою амбітні і відчувають радість, коли їхню працю високо оцінюють. Я також почувалась щасливою. Але поряд із такою важливою оцінкою не менш вагомими для мене є взаємини з колегами по роботі. Якщо їм приємно працювати зі мною, якщо вони усміхаються, побачивши мене, спілкуючись зі мною, то для мене це теж нагорода і відзнака. Я хочу, щоб моє ім’я було суттю мого життя, щоб усюди людям було мило зі мною.

– Повертаючись до вашої мрії, чи доводилось вам бути вчителем, наставником для когось?

– О, так! Здібності вчителя нікуди не поділись. Мені подобається і вдається розповідати чи викласти певний матеріал. За весь мій трудовий стаж у мене було багато практикантів. Чимало з них пішли на вищі посади, і я радію їхнім успіхам.

– Який був найважчий момент у вашій трудовій практиці?

– Це робота у 5-му парку. Справа в тому, що ані в технікумі, ані на практиці чи початках роботи на станції я не була безпосередньо пов’язана з рухом поїздів і не знала багатьох особливостей та нюансів. Про багато що я мала суто теоретичні знання. Тому там мені було не просто важко, а навіть страшно. Але я поборолася той страх.

– У чому полягає ваш рецепт від страху?

– На жаль, його нема і, напевно, ніколи не існувало. Я просто повторювала собі, що зможу з цим впоратись. Але для мене особливо важливим було не підвести людей, які довірили мені цю ділянку роботи.

– Чи хотілося Вам, щоб ваші діти обрали залізничну професію?

– Ми з чоловіком, а він теж залізничник і донедавна працював у ВП “Дистанція сигналізації і зв’язку станції Львів”, ніколи не наполягали на цьому виборі. Діти вподобали собі інші заняття.

– А яким заняттям ви любите віддавати свій вільний час?

– Тепер моя улюблена справа поза роботою – мої втіхи – внуки. А коли є можливість, то сім’єю подорожуємо на Буковину, на Гуцульщину, відвідуємо різні монастирі. Остання наша поїздка була до Унівського монастиря. Це надзвичайні відчуття і переживання. Коли входиш до храму, здається, що з плечей і з серця спадає величезний тягар. А коли, просячи прощення та допомоги, торкаєшся образу Матері Божої, то відчуваєш затишок і захист її обіймів. У такі миті не сумніваєшся, що вона тебе справді бачить, чує твої слова, лікує твої душевні рани, підтримує і допомагає у життєвих труднощах, посилає зустрічі з хорошими людьми.

– Вам щастить на хороших людей?

– Думаю, що так. Вони довкола мене. З перших днів роботи знаходжу підтримку у колективі. Окрім цього, у важкі хвилини мені і морально, і матеріально допомогло керівництво станції. Я щиро дякую їм за допомогу. Дуже хочу, щоб усі ці люди були здорові і щасливі.

– Добре, коли колектив поряд у біді. А чи поряд він у радощах?

– У дружному колективі радість примножується. Це відчувається і на свята. Наприклад, на 8 Березня наче потрапляєш у море вітань і весняних квітів. Це дуже приємно!

– А як святкуєте це свято вдома?

– Чоловік ніколи не забуває мене привітати моїми улюбленими жовтими трояндами. Ми звикли дарувати одне одному подарунки і так навчили дітей. Але найважливіше пам’ятати при цьому, що найцінніший дарунок – увага і любов. Цього хочу всім побажати і у свята, і в будні.

– Дякуємо за розмову. Хай і у вас будуть такі дарунки!

Ольга ПАДКОВСЬКА

8 Березня – свято родинне!

(Продовження. Поч. на 1-й стор.)

Свою долю із залізницею Оксана Михайлівна пов’язала не випадково. Її батько свого часу завідував залізничною їдальнею у Чопі. Буваючи у батька на роботі ще дівчач, Оксана з цікавістю дивилася на чоловіків і жінок у форменому одязі, уявляла і себе залізничницею, зустрічаючи та проводжаючи поїзди, які прибували на вокзал і вирушали із Чопа в далеку дорогу. Тож після навчання у школі Оксана Федішин вступила до Львівського залізничного технікуму, а в 1995 році поповнила лави молодих спеціалістів вокзалу станції Львів.

Із 2000-го року Оксана Федішин працює на вокзалі станції Ужгород. Тут, у рідному місті, до специфіки роботи довго звикати

не довелось, бо вдома, як кажуть, і стіни допомагають. Стали у пригоді життєві і професійні настанови досвідченого квиткового касира Світлани Федішин (Місяйло), яка ще у Львові фактично стала першою вчителькою залізничної справи для вчорашньої учениці технікуму.

Нині вже Оксана Федішин допомагає, підказує молодшим колегам. І справа часто стосується не лише суто виробничих нюансів, а й певних психологічних моментів, адже в основі роботи квиткового касира – щоденне спілкування з великою кількістю людей, які підходять до віконця каси з різним настроєм. Тому дати вичерпну довідку чи квиток на потрібний поїзд у потрібний день і годину – лише півсправи, бо касир пови-

нен докласти зусиль і вміння, щоб пасажир був задоволений нашим сервісом.

Певної специфіки роботі квиткових касирів Ужгородського вокзалу додає і його розташування поблизу кордону з кількома сусідніми державами. Хоча нині знання іноземної мови для залізничників – справа не лише особистого престижу, а й вимога часу. Оксана Михайлівна добре опанувала у школі німецьку мову, згодом закріпила знання на спеціалізованих курсах, хоча каже, що серед іноземних пасажирів послугами вокзалу в Ужгороді найчастіше користуються словаки, а з ними можна порозумітися і без досконалого знання словацької мови. Однак траплялися й кумедні випадки.

– Яюсь гість зі Словаччини,

який планував подорож до Києва, попросив квиток у суто “чоловіче” купе, – розповідає Оксана Федішин. – Ця послуга у нас нині тільки розвивається, а за кордоном, мабуть, тоді вже була поширена. Словом, чоловік придбав квиток і сів у поїзд... Яким же було його здивування, коли в Чопі до купе зайшла пишна пані, варта пензля Рубенса, і почала влаштовуватись на сусідній полиці. Словак буквально вискочив із вагона на перон, добре, що дівчата-касири в Чопі швидко зорієнтувались у ситуації і залагодили це непорозуміння.

Коли мова зайшла про побут та особисті вподобання, Оксана Михайлівна розповіла, що захоплюється читанням пригодницьких романів, любить вишивати, на-

віть допомагала доньці виконувати шкільні завдання, вишиваючи серветки, проте зізналась, що часу на особисте на дозвіллі практично не залишається, бо намагається якнайбільше уваги приділити дітям. До речі, донька Оксани Федішин Христина нині за прикладом матері торує перші сходинки професійного шляху у Львівському технікумі залізничного транспорту, а син Дмитро, який навчається у 9 класі, як і його дідусь, уподобав собі кухарську справу і вже зараз виявляє неабиякі кулінарні здібності. Тож на святковому столі на честь міжнародного жіночого свята і маминого дня народження буде чимало страв, приготованих з його допомогою.

Спілкувався Андрій ВЕЗДЕНКО